

ДО МАШИНИСТА СТАМЕН И., КОЙТО СЕ ОПЛАКВА, ЧЕ РАБОТАТА МУ Е СКУЧНА

Оплакваш се, че твоята работа ти е омръзнала. Всички други професии ти се струват по-добри. Чувстваш се смутен и тъжен, че не можеш да намериш някоя по-добра работа. Дълго размишлявах, преди да взема перото и да ти отговоря. Мислено се вживявах в твоето положение и в работата ти. Представях си себе си на твоето място, в машината, всред грохота и бученето. Цял в чернилка и пот, бодро гледах напред. Зад гърба ми - цял един малък народ: старци, родители, деца, князе, дипломати, чиновници, селяци, работници, надничари. Всички сродени по силата на обстоятелствата и всички зависещи от мен. Разговарят помежду си или седят мълчаливо, потънали в своите мисли. Всеки мислено е устремен към гарата, за която е тръгнал. Но дали ще стигне до нея зависи от мен, а аз - само от Бога. Те дори не подозират колко зависят от мен. За мен дори и не се и сещат, не ме познават. И това ме радва. Преди да тръгнем от началната гара, никой не дойде да ме види и да се запознае с мен. Никой не се запита: дали този човек не е луд, или спял, или пиян? Нали ние всички поверяваме на него своя живот! Той е най-важният човек в този галопиращ град, на който за известно време ставаме жители. Тази мисъл не е дошла никому и точно това неизказано ме радва. Радва ме това, че толкова много хора са ми поверили, без да се замислят, живота си - на мен, скрития в машината, невидимия, непознатия. И в радостен трепет започвам да славя Бога:

- О, Боже, велики и чудни! Славя Те и Ти благодаря, че си ми дал живот и разум, и такава важна работа. Дал си ми работа, която много прилича на Твоята, Боже. Понеже и Ти, Господи мой, скрит, невидим и непознат, управляваш влака на нашия живот чрез Твоя Свят Дух. Твоята машина е огромна. Твоите пътници са безброй. Ти си машинист на целия свят. Много, много пътници не мислят за Теб, не изследват тайната на твоето Битие, но с доверие се качват в Твоя влак и пътуват, пътуват. Това сигурно безкрайно Те радва. Ти знаеш къде да дадеш почивка на Твоите пътници, къде да ги нахраниш и къде кого да свалиш от влака. Те наистина нямат ясна представа за началната и крайната гара на Твоя пречуден влак, но с доверие се качват в него, с доверие пътуват и с доверие слизат - с доверие към Теб, скрития, невидимия, непознатия. Хиляди и хиляди пъти Те славя и възхвалявам, и Ти се покланям, всевиждащи и всемогъщи Създателю и Машинисте мой. На Теб единствено се уповавам във всички опасности, към които се носи моят влак. Ти ще ми помогнеш да го докарам до крайната гара с всички пътници налице.

Мой млади приятелю, каква по-добра работа искаш? Има ли работа, по-добра от твоята? Апостол Петър е ловил риба, а Павел е правел шатри. Помисли колко по-велика и по-важна е твоята работа в сравнение с

тяхната. И се поклони на Провидението, което ти е поверило точно тази работа.

От Бога здраве и благословение!